

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (četvrto vijeće)

11. ožujka 2020.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Pravosudna suradnja u kaznenim stvarima – Okvirna odluka 2002/584/PUP – Europski uhidbeni nalog – Članak 5. točka 3. – Predaja pod uvjetom da predmetna osoba bude vraćena državi članici izvršiteljici naloga kako bi u njoj izdržala kaznu zatvora ili mjeru oduzimanja slobode koja joj je izrečena u državi članici izdavateljici – Trenutak vraćanja – Okvirna odluka 2008/909/PUP – Članak 3. stavak 3. – Područje primjene – Članak 8. – Promjena kazne izrečene u državi članici izdavateljici naloga – Članak 25. – Izvršenje kazne u okviru članka 5. točke 3. Okvirne odluke 2002/584/PUP”

U predmetu C-314/18,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio rechtbank Amsterdam (Sud u Amsterdamu, Nizozemska), odlukom od 1. svibnja 2018., koju je Sud zaprimio 8. svibnja 2018., u postupku koji se odnosi na izvršenje europskog uhidbenog naloga izdanog protiv

SF,

SUD (četvrto vijeće),

u sastavu: M. Vilaras, predsjednik vijeća, K. Lenaerts, predsjednik Suda, u svojstvu suca četvrtog vijeća, D. Šváby, K. Jürimäe i N. Piçarra (izvjestitelj), suci,

nezavisni odvjetnik: P. Pikamäe,

tajnik: M. Ferreira, glavna administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 7. ožujka 2019.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za osobu SF, T. E. Korff i T. O. M. Dieben, *advocaten*,
- za Openbaar Ministerie, K. van der Schaft, L. Lunshof i N. Bakkenes, u svojstvu agenata,
- za nizozemsku vladu, M. Bulterman, C. S. Schillemans i M. A. M. de Ree, u svojstvu agenata,
- za Irsku, G. Hodge i A. Joyce, u svojstvu agenata, uz asistenciju L. Dempsey, *BL*,
- za talijansku vladu, G. Palmieri, u svojstvu agenta, uz asistenciju S. Faracija, *avvocato dello Stato*,
- za austrijsku vladu, J. Schmoll, u svojstvu agenta,

* Jezik postupka: nizozemski

- za poljsku vladu, B. Majczyna, u svojstvu agenta,
- za vladu Ujedinjene Kraljevine, S. Brandon, u svojstvu agenta, uz asistenciju D. Blundella, *barrister*,
- za Europsku komisiju, R. Troosters i S. Grünheid, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 16. svibnja 2019.,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 1. stavka 3. i članka 5. točke 3. Okvirne odluke Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica (SL 2002., L 190, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 83. i ispravak SL 2013., L 222, str. 14.) te članka 1. točaka (a) i (b), članka 3. stavaka 3. i 4., članka 8. stavka 2. i članka 25. Okvirne odluke Vijeća 2008/909/PUP od 27. studenoga 2008. o primjeni načela uzajamnog priznavanja presuda u kaznenim predmetima kojima se izriču kazne zatvora ili mjere koje uključuju oduzimanje slobode s ciljem njihova izvršenja u Europskoj uniji (SL 2008., L 327, str. 27.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 11., str. 111.), kako su izmijenjene Okvirnom odlukom Vijeća 2009/299/PUP od 26. veljače 2009. (SL 2009., L 81, str. 24.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 16., str. 169.; u daljnjem tekstu: Okvirna odluka 2002/584 i Okvirna odluka 2008/909).
- 2 Zahtjev je upućen u okviru postupka izvršenja u Nizozemskoj europskog uhidbenog naloga koji je izdao Judge of the Canterbury Crown Court (sudac Kraljevskog suda u Canterburyju, Ujedinjena Kraljevina), u svrhu provođenja kaznenog progona protiv osobe SF, nizozemskog državljanina.

Pravni okvir

Pravo Unije

Okvirna odluka 2002/584

- 3 Uvodne izjave 5. i 6. Okvirne odluke 2002/584 glase:
 - „5. Cilj koji si je postavila Unija, da postane područje slobode, sigurnosti i pravde, vodi prema ukidanju izručenja između država članica i njegovu zamjenjivanju sustavom predaje osoba između pravosudnih tijela. Nadalje, uvođenje novog pojednostavljenog sustava predaje osuđenih ili osumnjičenih osoba u svrhe izvršenja kaznenih presuda ili kaznenog progona omogućuje ukidanje zamršenosti i opasnosti od kašnjenja koji postoje kod sadašnjih postupaka izručivanja. Tradicionalni odnosi suradnje koji su do sada prevladavali između država članica trebali bi biti zamijenjeni sustavom slobodnog protoka sudskih odluka u kaznenim stvarima, kako prije, tako i poslije donošenja pravomoćnih odluka, u području slobode, sigurnosti i pravde.
 6. Europski uhidbeni nalog, predviđen ovom okvirnom odlukom, prva je konkretna mjera u području kaznenog prava kojom se primjenjuje načelo uzajamnog priznavanja, koje Europsko vijeće smatra „kamenom temeljem” pravosudne suradnje.”

4 U skladu s člankom 1. te okvirne odluke:

„1. Europski uhidbeni nalog je sudska odluka koju izdaje država članica s ciljem uhićenja i predaje tražene osobe od strane druge države članice, zbog vođenja kaznenog progona, izvršenja kazne zatvora ili naloga za oduzimanje slobode.

2. Države članice izvršavaju svaki europski uhidbeni nalog na temelju načela uzajamnog priznavanja u skladu s odredbama ove Okvirne odluke.

3. Ova Okvirna odluka ne mijenja obvezu poštovanja temeljnih prava i temeljnih pravnih načela sadržanih u članku 6. Ugovora o Europskoj uniji.”

5 Članci 3., 4. i 4.a navedene okvirne odluke utvrđuju razloge za obvezno i za moguće neizvršenje europskog uhidbenog naloga.

6 Članak 5. te okvirne odluke, naslovljen „Jamstva koja mora, u nekim slučajevima, pružiti država članica izdavateljica naloga”, određuje:

„Izvršenje europskog uhidbenog naloga, koje obavlja pravosudno tijelo izvršenja, može, u skladu s pravom države članice izvršenja, biti podložno sljedećim uvjetima:

[...]

3. ako je osoba koja je predmet europskoga uhidbenog naloga izdanog u svrhe progona državljanin ili ima boravište u državi članici izvršenja, predaja te osobe može biti podložna uvjetu da ta osoba, nakon saslušanja, bude vraćena državi članici izvršenja kako bi u njoj izdržala zatvorsku kaznu ili mjeru oduzimanja slobode koja joj je izrečena u državi članici koja izdaje uhidbeni nalog.”

Okvirna odluka 2008/909

7 U skladu s člankom 1. Okvirne odluke 2008/909:

„Za potrebe ove Okvirne odluke:

(a) ‚presuda‘ znači pravomoćna odluka ili nalog suda države izdavateljice naloga kojom se izriče kazna za fizičku osobu;

(b) ‚kazna‘ znači svaka kazna zatvora ili druga mjera koja uključuje oduzimanje slobode koja je izrečena na određeno ili neodređeno razdoblje zbog počinjenja kaznenog djela utvrđenog u kaznenom postupku;

(c) ‚država izdavateljica naloga‘ znači država članica u kojoj je presuda izrečena;

(d) ‚država izvršiteljica naloga‘ znači država članica kojoj je presuda prosljeđena radi njezina priznavanja i izvršenja.”

8 Članak 3. te okvirne odluke glasi kako slijedi:

„1. Svrha ove Okvirne odluke je utvrđivanje pravila na temelju kojih država članica, kako bi poboljšala društvenu rehabilitaciju osuđene osobe, priznaje presudu te izvršava kaznu.

2. Ova se Okvirna odluka primjenjuje kada je osuđena osoba u državi članici koja izdaje ili državi članici izvršiteljici naloga.

3. Ova se Okvirna odluka primjenjuje samo na priznavanje presuda i izvršenje kazni u smislu ove Okvirne odluke. Činjenica da je uz kaznu, izrečena i novčana kazna i/ili oduzimanje imovinske koristi, koja još nije plaćena, vraćena ili izvršena, ne sprečava prosljeđivanje presude. Priznavanje i izvršenje takvih novčanih kazni i naloga za oduzimanje imovinske koristi u drugoj državi članici temelje se na instrumentima koji se primjenjuju među državama članicama posebno Okvirnoj odluci Vijeća 2005/214/PUP od 24. veljače 2005. o primjeni načela uzajamnog priznavanja novčanih kazni [(SL 2005., L 76, str. 16.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 11., str. 69.)] i Okvirnoj odluci Vijeća 2006/783/PUP od 6. listopada 2006. o primjeni načela uzajamnog priznavanja naloga za oduzimanje imovinske koristi [(SL 2006., L 328, str. 59.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 7. str. 54.)].

4. Ova Okvirna odluka ne mijenja obvezu poštivanja temeljnih prava i temeljnih pravnih načela iz članka 6. Ugovora o Europskoj uniji.”

9 Članak 8. Okvirne odluke 2008/909, pod naslovom „Priznavanje presude i izvršenje kazne”, određuje:

„1. Nadležno tijelo države izvršiteljice naloga priznaje presudu koja je prosljeđena u skladu s člankom 4. i postupkom iz članka 5. te odmah poduzima sve potrebne mjere za izvršenje kazne, ako se ne odluči pozvati na jednu od osnova za nepriznavanje i neizvršenje iz članka 9.

2. Kada kazna zbog svog trajanja nije u skladu sa zakonom države članice izvršiteljice naloga, nadležno tijelo države članice izvršiteljice naloga može donijeti odluku o promjeni kazne samo kada je ona duža od maksimalne kazne predviđene za slična kaznena djela na temelju njezinog nacionalnog prava. Promijenjena kazna ne smije biti manja od maksimalne kazne predviđene za slična kaznena djela na temelju prava države članice izvršiteljice naloga.

[...]

4. Promijenjena kazna ne smije, s obzirom na vrstu ili trajanje, biti stroža od kazne izrečene u državi članici izdateljici naloga.”

10 U skladu s člankom 25. te okvirne odluke, naslovljenim „Izvršenje kazne na temelju europskog uhidbenog naloga”:

„Ne dovodeći u pitanje Okvirnu odluku 2002/584/PUP, odredbe ove Okvirne odluke primjenjuju se *mutatis mutandis*, u opsegu u kojem su usklađene s odredbama iz [navedene] Okvirne odluke, na izvršenje kazni u predmetima kada se država članica obveže na izvršenje kazne u predmetima sukladno članku 4. stavku 6. [navedene] Okvirne odluke, ili kada je, sukladno članku 5. stavku 3. [navedene] Okvirne odluke, postavila uvjet da se osoba mora vratiti u državu članicu na koju se to odnosi kako bi odslužila kaznu čime se izbjegava nekažnjavanje osobe na koju se to odnosi.”

Nizozemsko pravo

11 Članak 6. stavak 1. Overleveringsweta (Zakon o predaji) (Stb. 2004., br. 195; u daljnjem tekstu: OLW), kojim je u nizozemsko pravo prenesena Okvirna odluka 2002/584, predviđa:

„Predaja nizozemskog državljanina može se odobriti ako je taj zahtjev upućen za potrebe kaznene istrage protiv njega i ako pravosuđno tijelo izvršenja smatra da je zajamčeno da, ako je u državi članici izdateljici pravomoćno osuđen na kaznu zatvora za djela za koja se predaja može odobriti, može odslužiti tu kaznu u Nizozemskoj.”

12 Člankom 28. stavkom 2. tog zakona određuje se:

„Ako rechtbank [sud] utvrdi [...] da se predaja ne može odobriti [...], dužan je svojom odlukom odbiti tu predaju.”

13 Članak 2:2 stavak 1. Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties (Zakon o uzajamnom priznavanju i izvršenju bezuvjetnih i uvjetnih zatvorskih kazni) (Stb. 2012., br. 333; u daljnjem tekstu: WETS), kojim je u nizozemsko pravo prenesena Okvirna odluka 2008/909, glasi:

„Ministar je nadležan za priznavanje sudske odluke koju je prosljedila jedna od država članica izdavateljica naloga u svrhu njezina izvršenja u Nizozemskoj.”

14 U skladu s člankom 2:11 tog zakona:

„1. Ministar sudsku odluku i potvrdu prosljeđuje nezavisnom odvjetniku državnog odvjetništva pri žalbenom sudu, osim ako odmah smatra da postoje razlozi za odbijanje priznavanja sudske odluke.

2. Nezavisni odvjetnik sudsku odluku odmah podnosi posebnom vijeću Gerechtshofa Arnhem-Leeuwarden [Žalbeni sud u Arnhem-Leeuwardenu, Nizozemska] [...].

3. Posebno vijeće Gerechtshofa [Žalbeni sud] odlučuje:

[...]

c. koja je promjena izrečene kazne oduzimanja slobode koja proizlazi iz [stavka 4., 5. ili 6.].

4. Ako je trajanje izrečene kazne oduzimanja slobode dulje od najduljeg trajanja kazne propisane u nizozemskom pravu za predmetno kazneno djelo, trajanje kazne oduzimanja slobode skraćuje se na to najdulje trajanje.

5. Ako je osuđena osoba predana uz jamstvo vraćanja u smislu članka 6. stavka 1. [OLW-a], ne primjenjuje se stavak 4., nego je potrebno utvrditi odgovara li izrečena kazna oduzimanja slobode kazni koja bi bila izrečena u Nizozemskoj za predmetno kazneno djelo. Kazna se stoga prema potrebi mijenja, uzimajući u obzir mišljenja o težini počinjenog kaznenog djela iznesena u državi članici izdavateljici naloga.

[...]”

Glavni postupak i prethodna pitanja

15 Judge of the Canterbury Crown Court (sudac Kraljevskog suda u Canterburyu) izdao je 3. ožujka 2017. europski uhidbeni nalog protiv osobe SF, nizozemskog državljanina, radi njegove predaje u svrhu kaznenog progona zbog dvaju kaznenih djela udruživanja radi unošenja u Ujedinjenu Kraljevinu, s jedne strane, četiri kilograma heroina i, s druge strane, četrnaest kilograma kokaina.

16 Officier van justitie (državni odvjetnik, Nizozemska) zatražio je 30. ožujka 2017. od pravosudnog tijela izdavanja uhidbenog naloga da pruži jamstvo iz članka 5. točke 3. Okvirne odluke 2002/584 i članka 6. stavka 1. OLW-a.

- 17 Dopisom od 20. travnja 2017. Home Office (ministarstvo unutarnjih poslova, Ujedinjena Kraljevina; u daljnjem tekstu: ministarstvo unutarnjih poslova) odgovorio je na sljedeći način:

„[...]

Ujedinjena Kraljevina obvezuje se da će, ako se u Ujedinjenoj Kraljevini osobi SF izrekne kazna oduzimanja slobode, ona biti vraćena u Nizozemsku u skladu s odjeljkom 153C Extradition Acta 2003 (Zakon o izručenju iz 2003.), čim to bude razumno moguće nakon završetka kaznenog postupka u Ujedinjenoj Kraljevini i svih ostalih postupaka koji se odnose na kazneno djelo zbog kojeg je zatražena predaja.

Detaljne informacije o kazni eventualno izrečenoj osobi SF bit će dostavljene kad ona bude vraćena u Nizozemsku. Smatramo da predaja na temelju Okvirne odluke [2002/584] ne omogućava Nizozemskoj da promijeni trajanje kazne koju će eventualno izreći sud Ujedinjene Kraljevine.”

- 18 Nakon što je od njega zatraženo da pojašni izraz „svi[...] ostali[...] postup[ci]” u smislu odjeljka 153C Zakona o izručenju iz 2003., ministarstvo unutarnjih poslova elektroničkom poštom od 19. veljače 2018. odgovorilo je na sljedeći način:

„Obavještavam vas da izraz ‚ostali postupci’ može uključivati:

- (a) ispitivanje mjere oduzimanja imovinske koristi;
- (b) postupak za određivanje trajanja kazne zatvora koju treba izvršiti u slučaju neplaćanja eventualne novčane kazne;
- (c) iscrpljivanje mogućih pravnih sredstava i
- (d) istek svih rokova za plaćanje naloga za oduzimanje imovinske koristi ili novčane kazne.”

- 19 Sud koji je uputio zahtjev najprije navodi da osoba SF smatra da to jamstvo vraćanja ne ispunjava uvjete nametnute kako Okvirnom odlukom 2002/584 tako ni Okvirnom odlukom 2008/909 i da stoga rechtbank Amsterdam (Sud u Amsterdamu, Nizozemska) mora odbiti njezinu predaju nadležnom tijelu Ujedinjene Kraljevine. U tim okolnostima taj se sud pita o usklađenosti određenih odlomaka navedenog jamstva s okvirnim odlukama 2002/584 i 2008/909.

- 20 Kad je riječ, s jedne strane, o odlomku dopisa ministarstva unutarnjih poslova od 20. travnja 2017. prema kojem se „Ujedinjena Kraljevina obvezuje [...] da će, ako se u Ujedinjenoj Kraljevini osobi SF izrekne kazna oduzimanja slobode, ona biti vraćena u Nizozemsku [...], čim to bude razumno moguće nakon završetka kaznenog postupka u Ujedinjenoj Kraljevini i svih ostalih postupaka koji se odnose na kazneno djelo zbog kojeg je zatražena predaja”, sud koji je uputio zahtjev smatra da se njime postavlja pitanje trenutka u kojem država članica izdavateljica naloga mora u državu članicu izvršiteljicu naloga vratiti osobu čija je predaja zatražena, kako bi ona u potonjoj izdržala kaznu zatvora ili mjeru oduzimanja slobode koja joj je izrečena.

- 21 U tom se pogledu sud koji je uputio zahtjev poziva na presudu od 25. siječnja 2017., van Vemde (C-582/15, EU:C:2017:37), kako bi se utvrdilo da takva obveza vraćanja u državu članicu izvršiteljicu naloga ne može postojati prije pravomoćnosti odluke o izricanju kazne zatvora ili mjere oduzimanja slobode.

- 22 Međutim, taj si sud postavlja pitanje može li država članica koja je izdala europski uhidbeni nalog u svrhu kaznenog proгона, kao država članica u kojoj će presuda u konačnici biti donesena, u okviru jamstva iz članka 5. točke 3. Okvirne odluke 2002/584 uvjetovati vraćanje predmetne osobe u državu

članicu izvršiteljicu naloga ne samo pravomoćnošću odluke o izricanju kazne zatvora ili mjere oduzimanja slobode već i okončanjem svih ostalih postupaka u vezi s kaznenim djelom zbog kojeg je zatražena predaja, poput postupka oduzimanja imovinske koristi.

- 23 Sud koji je uputio zahtjev smatra da cilj koji se sastoji od olakšanja društvene rehabilitacije osuđenika, a koji je izražen kako u članku 5. točki 3. Okvirne odluke 2002/584 tako i u Okvirnoj odluci 2008/909, zahtijeva vraćanje predmetne osobe u državu članicu izvršiteljicu naloga čim izrečena kazna zatvora ili mjera oduzimanja slobode postane pravomoćna a da se ne mora čekati okončanje drugih postupaka u vezi s kaznenim djelom za koje je izdan europski uhidbeni nalog.
- 24 Prema stajalištu tog suda, također je moguće smatrati da vraćanje predmetne osobe u državu članicu izvršiteljicu naloga čim izrečena kazna zatvora ili mjera oduzimanja slobode postane pravomoćna može dovesti u pitanje cilj koji se, u skladu s člankom 67. stavcima 1. i 3. UFEU-a, sastoji od osiguranja visoke razine zaštite na području slobode, sigurnosti i pravde mjerama suzbijanja kriminala. Sud koji je uputio zahtjev u tom pogledu navodi da – kad bi država članica koja je izdala europski uhidbeni nalog u svrhu kaznenog progona, kao država članica u kojoj će presuda u konačnici biti donesena, morala voditi postupak oduzimanja imovinske koristi u odsutnosti predmetne osobe – ta država članica mogla bi se zbog te odsutnosti suočiti s praktičnim problemima te onima vezanima uz dokaze, koji bi je mogli prisiliti na odustajanje od vođenja takvog postupka.
- 25 Kad je riječ, s druge strane, o odlomku dopisa ministarstva unutarnjih poslova od 20. travnja 2017. – prema kojem „predaja na temelju Okvirne odluke [2002/584] ne omogućava Nizozemskoj da promijeni trajanje kazne koju će eventualno izreći sud Ujedinjene Kraljevine” – sud koji je uputio zahtjev smatra da se na temelju njega postavlja pitanje može li država članica izvršiteljica naloga, nakon što je uz jamstvo iz članka 5. točke 3. Okvirne odluke 2002/584 predala predmetnu osobu, na temelju članka 25. Okvirne odluke 2008/909 promijeniti kaznu zatvora ili mjeru oduzimanja slobode koja je toj osobi izrečena u državi članici koja izdaje nalog, izvan onoga što je dopušteno na temelju članka 8. stavka 2. Okvirne odluke 2008/909.
- 26 Sud koji je uputio zahtjev u tom pogledu dodaje da iz parlamentarnog postupka koji je prethodio donošenju WETS-a proizlazi da je stajalište nizozemskog zakonodavca da članak 25. Okvirne odluke 2008/909 pruža mogućnost ostajanja pri politici usvojenoj u odnosu na nizozemske državljane prije provedbe te okvirne odluke, na temelju koje su presude izrečene u kaznenom postupku strane države pretvorene u kaznu koja se uobičajeno primjenjuje u Nizozemskoj na slično kazneno djelo, a ta je politika propisana u članku 2:11 stavku 5. navedenog zakona. Cilj je ostvariti jednako postupanje prema nizozemskom državljaninu čija se predaja mora izvršiti te kojemu se moglo suditi i u Nizozemskoj kao i prema nizozemskom državljaninu kojemu je suđeno u Nizozemskoj. Taj sud nije siguran može li se članak 25. Okvirne odluke 2008/909 tumačiti u tom smislu.
- 27 U tim je okolnostima rechtbank Amsterdam (Sud u Amsterdamu) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:
- „1. Treba li članak 1. stavak 3. i članak 5. točku 3. Okvirne odluke [2002/584] kao i članak 1. točke (a) i (b), članak 3. stavke 3. i 4. i članak 25. Okvirne odluke [2008/909] tumačiti na način da država članica izdavateljica [europskog uhidbenog naloga], kao država izdavateljica donesene presude – u slučaju kada država članica izvršiteljica traženu predaju vlastitog državljanina radi kaznenog progona uvjetuje jamstvom navedenim u članku 5. točki 3. Okvirne odluke [2002/584] da ta osoba, nakon saslušanja, bude vraćena u državu članicu izvršenja kako bi u njoj odslužila moguću kaznu zatvora ili mjeru oduzimanja slobode koja joj je izrečena u državi članici izdavateljici europskog uhidbenog naloga – tu osobu, nakon što je presuda kojom se izriče kazna zatvora ili određuje mjera oduzimanja slobode postala pravomoćna, mora predati tek kada su pravomoćno zaključeni ‚svi ostali postupci koji se odnose na kazneno djelo zbog kojeg je zatražena predaja’, kao što je postupak oduzimanja imovinske koristi?

2. Treba li članak 25. Okvirne odluke [2008/909] tumačiti na način da država članica, ako je predala vlastitog državljanina na temelju jamstva iz članka 5. točke 3. Okvirne odluke [2002/584], može kao država izvršenja, pri priznavanju i izvršenju presude koja je donesena protiv te osobe, i to odstupajući od članka 8. stavka 2. Okvirne odluke [2008/909], ispitati odgovara li kazna zatvora koja je izrečena protiv te osobe kazni koja bi za to kazneno djelo bila izrečena u državi izvršenja, i izrečenu kaznu zatvora, ako je potrebno, na odgovarajući način promijeniti?”

Dopuštenost zahtjeva za prethodnu odluku

- 28 Nizozemska vlada navodi da je zahtjev za prethodnu odluku nedopušten.
- 29 S jedne strane, ta vlada smatra da postavljena pitanja nisu u vezi s predmetom spora. U glavnom postupku sud koji je uputio zahtjev dužan je ocijeniti je li jamstvo koje je pružilo pravosudno tijelo izdavanja naloga u skladu s člankom 5. točkom 3. Okvirne odluke 2002/584. Međutim, u toj odredbi nije postavljen nikakav zahtjev u pogledu trenutka vraćanja predmetne osobe u državu članicu izvršiteljicu naloga ni u pogledu izvršenja, nakon navedenog vraćanja, kazne zatvora ili sigurnosne mjere oduzimanja slobode koja je izrečena toj osobi u državi članici izdateljici naloga. Tako predmet navedenih pitanja ne podliježe nadzoru koji će se izvršiti u okviru postupka izvršenja europskog uhidbenog naloga i, kad je riječ o drugom pitanju, spada u područje primjene Okvirne odluke 2008/909.
- 30 S druge strane, nizozemska vlada smatra da su postavljena pitanja hipotetske naravi. Ta vlada smatra da u trenutku u kojem će sud koji je uputio zahtjev donijeti svoju odluku o predaji osobe koja je predmet europskog uhidbenog naloga u svrhu kaznenog progona u državu članicu izdateljicu naloga nije izvjesno da će ta osoba biti osuđena i da će je stoga biti potrebno vratiti u državu članicu izvršiteljicu. Dakle, nije izvjesna relevantnost ostalih postupaka povezanih s kaznenim djelom koje je uzrok navedenog europskog uhidbenog naloga kao ni promjene kazne zatvora ili mjere oduzimanja slobode koja će eventualno biti izrečena.
- 31 U tom pogledu valja podsjetiti na to da je, prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, u okviru njegove suradnje s nacionalnim sudovima uspostavljene člankom 267. UFEU-a, samo na nacionalnom sudu pred kojim se vodi postupak i koji treba preuzeti odgovornost za sudsku odluku koju će donijeti da, s obzirom na posebnosti predmeta, ocijeni je li mu za donošenje odluke potrebna prethodna odluka kao i relevantnost pitanja koja postavlja Sudu. Slijedom navedenog, kad se postavljena pitanja odnose na tumačenje prava Unije, Sud je u pravilu dužan donijeti prethodnu odluku (presude od 25. srpnja 2018., AY (Uhidbeni nalog – Svjedok), C-268/17, EU:C:2018:602, t. 24. i od 10. prosinca 2018., Wightman i dr., C-621/18, EU:C:2018:999, t. 26. i navedena sudska praksa).
- 32 Iz toga slijedi da pitanja o tumačenju prava Unije koja uputi nacionalni sud unutar pravnog i činjeničnog okvira koji utvrđuje pod vlastitom odgovornošću i čiju točnost Sud nije dužan provjeravati uživaju presumpciju relevantnosti. Sud može odbiti zahtjev za prethodnu odluku koji je podnio nacionalni sud samo ako je očito da tumačenje prava Unije koje se traži nema nikakve veze sa stvarnošću ili predmetom glavnog spora, ako je problem hipotetske naravi ili ako Sud ne raspolaže činjeničnim i pravnim elementima nužnima da na koristan način odgovori na pitanja koja su mu postavljena (presude od 25. srpnja 2018., AY (Uhidbeni nalog – Svjedok), C-268/17, EU:C:2018:602, t. 25. i od 24. listopada 2018., XC i dr., C-234/17, EU:C:2018:853, t. 16. i navedena sudska praksa).
- 33 U predmetnom slučaju sud koji je uputio zahtjev pružio je Sudu potrebne činjenične i pravne elemente kako bi korisno odgovorio na upućena pitanja te je izložio razloge zbog kojih smatra da je tumačenje odredbi navedenih u upućenim pitanjima potrebno za rješavanje spora o kojem odlučuje. Nadalje, kao što je to nezavisni odvjetnik naveo u točki 30. svojeg mišljenja, odgovori Suda na pitanja koja se odnose na doseg, s jedne strane, članka 5. točke 3. Okvirne odluke 2002/584 i, s druge strane, članka 25. Okvirne odluke 2008/909 mogu izravno utjecati na korake koje će sud koji je uputio zahtjev poduzeti

u vezi s europskim uhidbenim nalogom iz glavnog postupka, tako da se ne može smatrati da ta pitanja nisu ni u kakvoj vezi s predmetom spora u glavnom postupku. Osim toga, kao što je to nezavisni odvjetnik naveo u točki 31. svojeg mišljenja, iako je u toj fazi postupka, uzimajući u obzir, među ostalim, pretpostavku nedužnosti, nemoguće znati hoće li osoba SF biti proglašena krivom za kaznena djela koja joj se stavljaju na teret i, tim više, utvrditi hoće li joj biti izrečena kazna zatvora ili mjera oduzimanja slobode, takva hipotetska dimenzija svojstvena je uobičajenom odvijanju kaznenog postupka i, među ostalim, svakom jamstvu pruženom na temelju članka 5. točke 3. Okvirne odluke 2002/584. Posljedično tomu, nije relevantan argument nizozemske vlade prema kojem su upućena pitanja hipotetske naravi zbog toga što je ishod kaznenog postupka neizvjestan.

34 Iz prethodno navedenog slijedi da je zahtjev za prethodnu odluku dopušten.

O prethodnim pitanjima

Uvodne napomene

- 35 Kako bi se odgovorilo na postavljena pitanja, valja podsjetiti na to da pravo Unije počiva na temeljnoj pretpostavci da svaka država članica dijeli sa svim drugim državama članicama i priznaje da i one s njom dijele niz zajedničkih vrijednosti na kojima se temelji Unija, kako je to navedeno u članku 2. UEU-a. Ta pretpostavka podrazumijeva i opravdava postojanje uzajamnog povjerenja između država članica u priznavanju tih vrijednosti i stoga u poštovanju prava Unije koje ih provodi (presude od 25. srpnja 2018., *Minister for Justice and Equality (Nedostaci pravosudnog sustava)*, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, t. 35. i od 15. listopada 2019., *Dorobantu*, C-128/18, EU:C:2019:857, t. 45.).
- 36 Načelo uzajamnog povjerenja između država članica i načelo uzajamnog priznavanja, koje počiva na prvospomenutom, imaju temeljnu važnost u pravu Unije, s obzirom na to da omogućuju stvaranje i očuvanje prostora bez unutarnjih granica (vidjeti u tom smislu presude od 25. srpnja 2018., *Minister for Justice and Equality (Nedostaci pravosudnog sustava)*, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, t. 36. i od 15. listopada 2019., *Dorobantu*, C-128/18, EU:C:2019:857, t. 46.).
- 37 U tom pogledu valja podsjetiti na to da je cilj Okvirne odluke 2002/584, kako to osobito proizlazi iz njezina članka 1. stavaka 1. i 2., u vezi s njezinom uvodnom izjavom 5., zamjena multilateralnog sustava izručivanja, utemeljenog na Europskoj konvenciji o izručenju, potpisanoj u Parizu 13. prosinca 1957., sustavom predaje osuđenih ili osumnjičenih osoba u svrhe izvršenja kaznenih presuda ili kaznenog progona između pravosudnih tijela, koji se temelji na načelu uzajamnog priznavanja (vidjeti u tom smislu presude od 25. srpnja 2018., *Minister for Justice and Equality (Nedostaci pravosudnog sustava)*, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, t. 39. i od 13. prosinca 2018., *Sut*, C-514/17, EU:C:2018:1016, t. 26. i navedenu sudsku praksu).
- 38 Na taj način Okvirna odluka 2002/584 nastoji – uvođenjem novog, pojednostavnjenog i učinkovitijeg sustava predaje osuđenih osoba ili osoba osumnjičenih da su prekršile kazneni zakon – olakšati i ubrzati pravosudnu suradnju u svrhu pridonošenja ostvarenju cilja dodijeljenog Uniji da postane područje slobode, sigurnosti i pravde, zasnivajući se pri tome na visokoj razini povjerenja koje mora postojati između država članica (presude od 25. srpnja 2018., *Minister for Justice and Equality (Nedostaci pravosudnog sustava)*, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, t. 40. i od 13. prosinca 2018., *Sut*, C-514/17, EU:C:2018:1016, t. 27. i navedena sudska praksa).
- 39 U području uređenom Okvirnom odlukom 2002/584 načelo uzajamnog priznavanja – koje je, kao što to, među ostalim, proizlazi iz njezine uvodne izjave 6., „kamen temeljac” pravosudne suradnje u kaznenom području – nalazi svoju primjenu u članku 1. stavku 2. te okvirne odluke, koji sadržava pravilo da su države članice obvezne izvršiti svaki europski uhidbeni nalog na temelju načela uzajamnog priznavanja i u skladu s odredbama te okvirne odluke. Pravosudna tijela izvršenja stoga u

načelu mogu odbiti izvršiti takav nalog samo zbog iscrpno navedenih razloga za neizvršenje predviđenih Okvirnom odlukom 2002/584. Jednako tako, izvršenje europskog uhidbenog naloga može se uvjetovati samo jednim od uvjeta koji su taksativno navedeni u članku 5. te okvirne odluke. Posljedično tomu, dok je izvršenje europskog uhidbenog naloga načelo, odbijanje njegova izvršenja zamišljeno je kao iznimka koja se mora usko tumačiti (vidjeti u tom smislu presude od 25. srpnja 2018., *Minister for Justice and Equality (Nedostaci pravosudnog sustava)*, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, t. 41.; od 13. prosinca 2018., *Sut*, C-514/17, EU:C:2018:1016, t. 28. i od 15. listopada 2019., *Dorobantu*, C-128/18, EU:C:2019:857, t. 48.).

- 40 Okvirnom odlukom 2002/584 izričito se navode razlozi za obvezno neizvršavanje (članak 3.) i moguće neizvršavanje (članci 4. i 4.a) europskog uhidbenog naloga kao i jamstva koja država članica izdateljica naloga mora pružiti u određenim slučajevima (članak 5.). Iako se sustav Okvirne odluke 2002/584 temelji na načelu uzajamnog priznavanja, ono ipak ne podrazumijeva apsolutnu obvezu izvršenja izdanog europskog uhidbenog naloga (vidjeti u tom smislu presude od 21. listopada 2010., *B.*, C-306/09, EU:C:2010:626, t. 50. i od 13. prosinca 2018., *Sut*, C-514/17, EU:C:2018:1016, t. 29. i 30. i navedenu sudsku praksu).
- 41 Naime, Okvirna odluka 2002/584 omogućava da nadležna tijela država članica u posebnim situacijama odluče da kazna izrečena u državi članici koja izdaje nalog mora biti izvršena na državnom području države članice izvršiteljice naloga. Tako je osobito na temelju članka 4. točke 6. i članka 5. točke 3. te odluke (vidjeti u tom smislu presude od 21. listopada 2010., *B.*, C-306/09, EU:C:2010:626, t. 51. i 52. i od 13. prosinca 2018., *Sut*, C-514/17, EU:C:2018:1016, t. 30. i navedenu sudsku praksu). Kao jamstvo koje država članica izdateljica naloga mora pružiti u određenim slučajevima poput onog iz glavnog postupka, u potonjoj odredbi je navedeno da će u državu članicu izvršiteljicu vratiti osobu koja je njezin državljanin ili u njoj ima boravište kako bi u toj državi izdržala kaznu zatvora ili mjeru oduzimanja slobode koja joj je izrečena u državi članici izdateljici.
- 42 Na upućena pitanja potrebno je odgovoriti uzimajući u obzir ta razmatranja.

Prvo pitanje

- 43 Svojim prvim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 5. točku 3. Okvirne odluke 2002/584, u vezi s njezinim člankom 1. stavkom 3. te člankom 1. točkom (a), člankom 3. stavicama 3. i 4. i člankom 25. Okvirne odluke 2008/909, tumačiti na način da, kad država članica izvršiteljica predaju vlastitog državljanina ili osobe koja u njoj ima boravište, a protiv koje je izdan europski uhidbeni nalog u svrhu kaznenog progona, uvjetuje time da joj ta osoba, nakon saslušanja, bude vraćena kako bi u njoj odslužila kaznu zatvora ili mjeru oduzimanja slobode koja joj je izrečena u državi članici izdateljici naloga, potonja država nije dužna provesti to vraćanje već u trenutku nakon što je presuda kojom se izriče kazna zatvora ili određuje mjera oduzimanja slobode postala pravomoćna, već tek kad su pravomoćno okončani svi drugi postupovni stadiji u okviru kaznenog postupka u vezi s kaznenim djelom koje je predmet europskog uhidbenog naloga.
- 44 Valja navesti da članak 5. točka 3. Okvirne odluke 2002/584 ne precizira trenutak u kojem osoba koja je predmet europskog uhidbenog naloga, čije je izvršenje uvjetovano dobivanjem jamstva u smislu te odredbe, mora biti vraćena u državu članicu izvršiteljicu naloga kako bi u njoj izdržala kaznu zatvora ili sigurnosnu mjeru oduzimanja slobode koja joj je izrečena u državi članici koja izdaje uhidbeni nalog.
- 45 Naime, tekst te odredbe u tom pogledu određuje samo da se predmetna osoba vraća u državu članicu izvršiteljicu naloga, kako bi u njoj izdržala kaznu zatvora ili mjeru oduzimanja slobode koja joj je izrečena u državi članici koja izdaje uhidbeni nalog, nakon što je ta osoba, državljanin države članice izvršiteljice ili osoba koja u njoj ima boravište, saslušana u državi članici koja izdaje uhidbeni nalog.

- 46 Dakle, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, članak 5. točku 3. Okvirne odluke 2002/584 valja tumačiti vodeći računa o njegovu kontekstu i ciljevima te okvirne odluke.
- 47 Kao prvo, u tom pogledu potrebno je podsjetiti, kao što je to navedeno u točki 38. ove presude, da je cilj Okvirne odluke 2002/584 uspostavljanje novog, pojednostavnjenog i učinkovitijeg sustava predaje osoba osuđenih ili osumnjičenih da su prekršile kazneni zakon. Naime, u skladu s člankom 1. stavkom 1. te okvirne odluke, cilj mehanizma europskog uhidbenog naloga jest omogućiti uhićenje i predaju tražene osobe, kako, imajući u vidu cilj te okvirne odluke, počinjeno kazneno djelo ne bi ostalo nekažnjeno i kako bi se protiv te osobe mogao voditi kazneni postupak ili kako bi mogla izdržati kaznu zatvora koja joj je izrečena (presuda od 6. prosinca 2018., IK (Izvršenje dodatne kazne), C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, t. 39.).
- 48 Međutim, u članku 5. točki 3. Okvirne odluke 2002/584 zakonodavac Unije također je pridao posebnu važnost mogućnosti povećanja izgleda za društvenu rehabilitaciju državljanina države članice izvršiteljice naloga ili osobe koja u njoj ima boravište, tako da joj se omogući da na državnom području te države izdrži kaznu zatvora ili mjeru oduzimanja slobode koja joj je nakon njezine predaje te izvršavanjem europskog uhidbenog naloga izrečena u državi članici koja izdaje nalog (vidjeti u tom smislu presude od 6. listopada 2009., Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, t. 62. i od 21. listopada 2010., B., C-306/09, EU:C:2010:626, t. 52.).
- 49 Kao drugo, valja voditi računa o odredbama Okvirne odluke 2008/909, pri čemu njezin članak 25. određuje da se njezine odredbe primjenjuju *mutatis mutandis*, u opsegu u kojem su usklađene s odredbama iz Okvirne odluke 2002/584, na izvršenje kazni, osobito, u okviru članka 5. točke 3. potonje okvirne odluke, kad država članica uvjetuje izvršenje europskog uhidbenog naloga vraćanjem predmetne osobe toj državi kako bi u njoj izdržala kaznu zatvora ili mjeru oduzimanja slobode koja joj je izrečena u državi članici koja izdaje nalog.
- 50 U tom pogledu iz članka 3. stavka 1. Okvirne odluke 2008/909 proizlazi da je njezin cilj utvrđivanje pravila na temelju kojih država članica, kako bi poboljšala društvenu rehabilitaciju osuđene osobe, priznaje presudu te izvršava kaznu koju je izrekao sud druge države članice.
- 51 Tako povezanost koju je zakonodavac Unije predvidio između Okvirne odluke 2002/584 i Okvirne odluke 2008/909 treba pridonijeti postizanju cilja poboljšanja društvene rehabilitacije predmetne osobe. Štoviše, takva rehabilitacija nije samo u interesu osuđene osobe, već i Europske unije općenito (vidjeti u tom smislu presude od 23. studenoga 2010., Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, t. 50. i od 17. travnja 2018., B. i Vomero, C-316/16 i C-424/16, EU:C:2018:256, t. 75.).
- 52 Nadalje, valja navesti da se, u skladu s prvom rečenicom članka 3. stavka 3. Okvirne odluke 2008/909, potonja primjenjuje samo na priznavanje presuda i izvršenje kazni u smislu te okvirne odluke (presuda od 25. siječnja 2017., van Vemde, C-582/15, EU:C:2017:37, t. 23.). Međutim, u skladu s člankom 1. točkom (a) Okvirne odluke 2008/909, „presuda” znači pravomoćna odluka suda države izdavateljice naloga kojom se izriče kazna za fizičku osobu. Okolnost da ta odredba upućuje na „pravomoćnost” predmetne presude naglašava posebnu važnost dodijeljenu činjenici da se navedena presuda ne može pobijati, isključujući odluke protiv kojih je moguće podnijeti pravni lijek (vidjeti u tom smislu presudu od 25. siječnja 2017., van Vemde, C-582/15, EU:C:2017:37, t. 23., 24. i 27.).
- 53 Iz toga slijedi da, kad je pravosudno tijelo izvršenja, djelujući u okviru članka 5. točke 3. Okvirne odluke 2002/584, izvršenje europskog uhidbenog naloga uvjetovalo time da osoba protiv koje je on izdan i koja je državljanin države članice izvršiteljice naloga ili u njoj ima boravište, bude vraćena u tu državu kako bi u njoj izdržala kaznu zatvora ili mjeru oduzimanja slobode koja joj je izrečena u državi članici koja izdaje nalog, potonja država može izvršiti navedeno vraćanje tek nakon što je odluka kojom se izriče navedena kazna postala pravomoćna, u smislu sudske prakse navedene u prethodnoj točki ove presude.

- 54 Nadalje, cilj olakšanja društvene rehabilitacije predmetne osobe, zastupljen kako u članku 5. točki 3. te okvirne odluke tako i u primjenjivim odredbama Okvirne odluke 2008/909, na temelju njezina članka 25., zahtijeva da, kad se provodi jamstvo iz članka 5. točke 3. Okvirne odluke 2002/584, predmetna osoba bude vraćena u državu članicu izvršiteljicu naloga što je ranije moguće nakon što je odluka kojom se izriče navedena kazna postala pravomoćna.
- 55 To tumačenje podupire druga rečenica članka 3. stavka 3. Okvirne odluke 2008/909, na temelju koje činjenica da je uz kaznu izrečena i novčana kazna i/ili oduzimanje imovinske koristi, koja još nije plaćena, vraćena ili izvršena, ne sprečava prosljeđivanje presude države članice koja izdaje uhidbeni nalog državi članici izvršiteljici naloga, u smislu članka 1. točaka (c) i (d) te okvirne odluke.
- 56 Međutim, u slučaju kad je potrebno da osoba protiv koje je u državi članici koja izdaje nalog izrečena kazna ili mjera oduzimanja slobode, iako se protiv presude kojom je izrečena ta kazna ili ta mjera više ne može podnijeti pravni lijek u sudskom postupku, bude prisutna u toj državi članici zbog drugih postupovnih stadija koji su dio kaznenog postupka u vezi s kaznenim djelom koje je predmet europskog uhidbenog naloga, poput utvrđivanja dodatne kazne ili mjere, cilj olakšanja društvene rehabilitacije osuđene osobe, prisutan u članku 5. točki 3. Okvirne odluke 2002/584, mora se odvagovati kako u odnosu na učinkovitost kaznenog progona, radi jamčenja potpunog i djelotvornog suzbijanja kaznenog djela koje je predmet europskog uhidbenog naloga, tako i u odnosu na poštovanje prava obrane predmetne osobe.
- 57 Osim toga, valja podsjetiti, kako to proizlazi i iz članka 1. stavka 3. Okvirne odluke 2002/584 i iz članka 3. stavka 4. Okvirne odluke 2008/909, da učinak tih okvirnih odluka ne može biti izmjena obveze poštovanja temeljnih prava i pravnih načela zajamčenih u pravnom poretku Unije.
- 58 Naime, u skladu s ustaljenom sudskom praksom Suda, pravila sekundarnog prava Unije treba tumačiti i primjenjivati uz poštovanje temeljnih prava, čiji je sastavni dio poštovanje prava obrane, koja proizlaze iz prava na pošteno suđenje, utvrđenog u člancima 47. i 48. Povelje Europske unije o temeljnim pravima i članku 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisane u Rimu 4. studenoga 1950. (presuda od 10. kolovoza 2017., Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, t. 60.).
- 59 U okviru odvagivanja spomenutog u točki 56. ove presude, na pravosudnom je tijelu izdavanja naloga da ocijeni je li na temelju konkretnih razloga povezanih s poštovanjem prava obrane predmetne osobe ili dobrim sudovanjem nužna prisutnost te osobe u državi članici koja izdaje nalog, nakon što je odluka o izricanju kazne postala pravomoćna te dok se pravomoćno ne odluči o drugim postupovnim stadijima koji su dio kaznenog postupka u vezi s kaznenim djelom koje je predmet europskog uhidbenog naloga.
- 60 Nasuprot tomu, pravosudno tijelo države članice koja izdaje nalog ne smije, u okviru jamstva iz članka 5. točke 3. Okvirne odluke 2002/584, u vezi s ciljem olakšanja društvene rehabilitacije osuđene osobe, sustavno i automatski odgađati vraćanje predmetne osobe u državu članicu izvršiteljicu naloga do trenutka kad drugi postupovni stadiji koji su dio kaznenog postupka u vezi s kaznenim djelom koje je predmet europskog uhidbenog naloga budu pravomoćno okončani.
- 61 U tom kontekstu, pravosudno tijelo izdavanja naloga mora uzeti u obzir, u svrhu odvagivanja koje je dužno izvršiti, mogućnost primjene mehanizama međusobne suradnje i pomoći koji na temelju prava Unije postoje u kaznenim stvarima (vidjeti analogijom presudu od 6. rujna 2016., Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, t. 47.). U tom pogledu valja osobito navesti da se, kao što to proizlazi iz treće rečenice članka 3. stavka 3. Okvirne odluke 2008/909, priznavanje i izvršenje novčanih kazni i naloga za oduzimanje imovinske koristi u drugoj državi članici temelje posebno na Okvirnoj odluci Vijeća 2005/214 i Okvirnoj odluci 2006/783. Osim toga, Direktiva 2014/41/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 3. travnja 2014. o Europskom istražnom nalogu u kaznenim stvarima (SL 2014., L 130, str. 1. i ispravak SL 2015., L 143, str. 16.), čiji se cilj sastoji od olakšavanja i ubrzavanja pravosudne

suradnje između država članica na temelju načela uzajamnog povjerenja i priznavanja (presuda od 24. listopada 2019., Gavanozov, C-324/17, EU:C:2019:892, t. 35.), u članku 24. predviđa izdavanje europskog istražnog naloga radi saslušanja osumnjičenika ili okrivljenika putem videokonferencije ili druge vrste audiovizualnog prijenosa, pri čemu tijelo izdavatelj i tijelo izvršitelj dogovaraju praktične pojedinosti tog saslušanja.

- 62 S obzirom na prethodna razmatranja, na prvo pitanje valja odgovoriti tako da članak 5. točku 3. Okvirne odluke 2002/584, u vezi s njezinim člankom 1. stavkom 3. te člankom 1. točkom (a), člankom 3. stavcima 3. i 4. i člankom 25. Okvirne odluke 2008/909, treba tumačiti na način da, kad država članica izvršiteljica naloga uvjetuje predaju osobe koja je njezin državljanin ili u njoj ima boravište, a protiv koje je izdan europski uhidbeni nalog u svrhu kaznenog progona, time da joj ta osoba bude vraćena, nakon što je saslušana, kako bi u njoj odslužila kaznu zatvora ili mjeru oduzimanja slobode koja joj je izrečena u državi članici izdavateljici naloga, potonja država članica mora vratiti tu osobu čim ta odluka o izricanju kazne postane pravomoćna, osim ako konkretni razlozi koji se odnose na poštovanje prava obrane predmetne osobe ili dobro sudovanje zahtijevaju njezinu prisutnost u navedenoj državi dok ne budu pravomoćno okončani drugi postupovni stadiji koji su dio kaznenog postupka u vezi s kaznenim djelom koje je predmet europskog uhidbenog naloga.

Drugo pitanje

- 63 Svojim drugim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 25. Okvirne odluke 2008/909 tumačiti na način da, kad izvršenje europskog uhidbenog naloga izdanog u svrhu kaznenog progona podliježe uvjetu iz članka 5. točke 3. Okvirne odluke 2002/584, država članica izvršiteljica naloga može, kad je riječ o izvršavanju kazne zatvora ili mjere oduzimanja slobode izrečene predmetnoj osobi u državi članici izdavateljici, odstupanjem od članka 8. stavka 2. Okvirne odluke 2008/909, promijeniti trajanje te kazne kako bi ona odgovarala onoj koja bi bila izrečena za predmetno kazneno djelo u državi članici izvršiteljici naloga.
- 64 U tom pogledu potrebno je podsjetiti na to da članak 8. stavak 2. Okvirne odluke 2008/909 omogućava nadležnom tijelu države članice izvršiteljice naloga da promijeni kaznu izrečenu u državi članici izdavateljici ako njezino trajanje nije u skladu s pravom države članice izvršiteljice naloga. Ipak, to tijelo može odlučiti promijeniti takvu kaznu samo ako je ona viša od maksimalne kazne predviđene za slična kaznena djela na temelju njegovog nacionalnog prava, pri čemu promijenjena kazna ne smije biti niža od maksimalne kazne predviđene za slična kaznena djela na temelju prava države članice izvršiteljice naloga. U tom kontekstu, člankom 8. stavkom 4. Okvirne odluke 2008/909 precizirano je da promijenjena kazna ne smije, obzirom s osobito na trajanje, biti stroža od kazne izrečene u državi članici izdavateljici naloga.
- 65 Članak 8. Okvirne odluke 2008/909 predviđa, dakle, stroge uvjete pod kojima nadležno tijelo države članice izvršiteljice naloga može promijeniti kaznu izrečenu u državi članici koja izdaje nalog te isključivo na temelju tih uvjeta navedeno tijelo može odstupiti od načela koje je dužno primijeniti na temelju članka 8. stavka 1. te okvirne odluke, a koje se odnosi na obvezu tog tijela da prizna presudu koja mu je proslijeđena i izvrši kaznu čije trajanje i vrsta odgovaraju onima predviđenima u presudi koja je donesena u državi članici koja izdaje nalog (vidjeti u tom smislu presudu od 8. studenoga 2016., Ognyanov, C-554/14, EU:C:2016:835, t. 36.).
- 66 Iz toga proizlazi da se ne može prihvatiti tumačenje koje je istaknula nizozemska vlada, a prema kojem u slučaju osobe koja je predana državi članici izdavateljici naloga uz jamstvo njezina vraćanja članak 25. Okvirne odluke 2008/909 omogućuje državi članici izvršiteljici naloga da promijeni kaznu izvan pretpostavki predviđenih člankom 8. navedene okvirne odluke, s obzirom na to da bi inače ta odredba i osobito načelo priznavanja presude i izvršenja kazne iz njezina stavka 1. bili u potpunosti lišeni korisnog učinka.

- 67 Posljedično tomu, država članica izvršiteljica naloga ne može odbiti predaju predmetne osobe samo zbog toga što država članica koja izdaje nalog u jamstvu pruženom na temelju članka 5. točke 3. Okvirne odluke 2002/584 izražava rezervu u pogledu mogućnosti da prvospomenuta država članica, izvan pretpostavki predviđenih člankom 8. Okvirne odluke 2008/909, promijeni kaznu koja će eventualno biti izrečena u drugospomenutoj državi članici.
- 68 U tim okolnostima, na drugo pitanje valja odgovoriti na način da članak 25. Okvirne odluke 2008/909 treba tumačiti tako da, kad je izvršenje europskog uhidbenog naloga izdanog u svrhu kaznenog progona podložno uvjetu iz članka 5. točke 3. Okvirne odluke 2002/584, država članica izvršiteljica može, kad je riječ izvršavanju kazne zatvora ili mjere oduzimanja slobode koja je izrečena u državi članici izdavateljici naloga, promijeniti trajanje te kazne samo pod strogim pretpostavkama predviđenima u članku 8. stavku 2. Okvirne odluke 2008/909.

Troškovi

- 69 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (četvrto vijeće) odlučuje:

- Članak 5. točku 3. Okvirne odluke Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica, u vezi s njezinim člankom 1. stavkom 3. te člankom 1. točkom (a), člankom 3. stavcima 3. i 4. i člankom 25. Okvirne odluke Vijeća 2008/909/PUP od 27. studenoga 2008. o primjeni načela uzajamnog priznavanja presuda u kaznenim predmetima kojima se izriču kazne zatvora ili mjere koje uključuju oduzimanje slobode s ciljem njihova izvršenja u Europskoj uniji, kako su izmijenjene Okvirnom odlukom Vijeća 2009/299/PUP od 26. veljače 2009., treba tumačiti na način da, kad država članica izvršiteljica naloga uvjetuje predaju osobe koja je njezin državljanin ili u njoj ima boravište, a protiv te osobe je izdan europski uhidbeni nalog u svrhu kaznenog progona, time da joj ta osoba bude vraćena, nakon što je saslušana, kako bi u njoj odslužila kaznu zatvora ili mjeru oduzimanja slobode koja joj je izrečena u državi članici izdavateljici, potonja država članica mora vratiti tu osobu čim ta odluka o izricanju kazne postane pravomoćna, osim ako konkretni razlozi koji se odnose na poštovanje prava obrane predmetne osobe ili dobro sudovanje zahtijevaju prisutnost te osobe u navedenoj državi dok ne budu pravomoćno okončani drugi postupovni stadiji koji su dio kaznenog postupka u vezi s kaznenim djelom koje je predmet europskog uhidbenog naloga.**
- Članak 25. Okvirne odluke 2008/909 treba tumačiti na način da, kad je izvršenje europskog uhidbenog naloga izdanog u svrhu kaznenog progona podložno uvjetu iz članka 5. točke 3. Okvirne odluke 2002/584, kako je izmijenjena Okvirnom odlukom 2009/299, država članica izvršiteljica može, kad je riječ izvršavanju kazne zatvora ili mjere oduzimanja slobode koja je izrečena u državi članici koja izdaje nalog protiv predmetne osobe, promijeniti trajanje te kazne samo pod strogim pretpostavkama predviđenima u članku 8. stavku 2. Okvirne odluke 2008/909, kako je izmijenjena Okvirnom odlukom 2009/299.**

Potpisi